

כי אם לידך המלאה הפתוחה הקדושה
והרחבה, יש להפליא למה הבנים תיבת
הקדושה בין הדבקים שאין ענינו ומקומו כאן
והרי הוליל כי אם לידך המלאה הפתוחה
והרחבה, ויש אומרים תיבת הקדושה צנימל
ר"ל הגדושה אבל אינו מיושב בזה דא"כ הוליל
כי אם לידך המלאה הגדושה דמלת גדושה
טפל על דבר שהוא מלא כמ"ש מלא וגדושה,
וגראה ליישב פ"ד מ"ש (בחולין ז ע"ב) ר'
פנחס אקלע לאתריה דרבי אמר ר' לוי
שהבשר אולי בו אמר ישראל קדושים הם יש
שיש לו ואינו רוצה, ויש שאין לו ורוצה וע"כ
לא רצה ליהנות מן הבריות אבל אתה יש לך
ורוצה בו, וכתבו החסידים ח"ל יש לו ואינו רוצה
ואשפ"כ נקראו קדושים נשום שמזמינו בפה
לאכל עמו, נשמע מזה מי שיש לו ורוצה אחר
האדם הוא קדוש ממש, משא"כ מי שיש לו
ואינו רוצה שהוא לר עין שמזמינו בפה ולבו
בל עמו אינו מגדר הקדושה, וה"ה מי שהוא
רוצה ואין לו הנס שהוא בגדר הקדושה מ"מ
אסור הוא ליהנות ממנו, ועפ"י הערה זו
מבואר הטעם שאט מבקשים מהבט שאל
תצריכנו לא לידי כחנת בשר ודם בו' כי
אם לידך המלאה, ר"ל שאנו אומרים להש"ת
שהוא הדיבור של בני אדם, שלפעמים ימלאו
בני אדם שאין לו ורוצה ליתן ואסור ליהנות
ממנו הוליל ואין ידו משגת, אבל ידך הוא
בלאה וביפוק לפרנס לכל וה"ה לפעמים
ימלאו בני אדם שיש לו ואינו רוצה ליתן ומזמן
צפה ואסור ג"כ ליהנות ממנו נגד זה אמר
אבל ידך הוא פתוחה, ר"ל שהוא פתוחה לכל
לפרנס, וע"כ הבנים כאן תיבת הקדושה,
וטובנו בזה לומר שידך הוא קדושה ממש
מאחר

מאחר שיש לך ודולה ג'כ ליתן מטפה יד שעת ימי המעסה) יהיה בחובלם בלי חוסר
כזה הוא קדושה ממש, ולפעמים ימלא שיש לו אזי נודאי יטולו שעת ימי המעסה מושלמים,
ודולה ליתן כשנודא דר'יה בכתנית (כ פ"ב) (בני יששכר):

דכי הוי כדרך ר'פחא דוי פתח לבבא ואמר **שרא** תהא צרה ויגון ביום מנוחתינו,

כל דנרד ליתי ולכיל ואמר רבא מלוהו יכולנא למעבד דר מהא מבוס דנפישא חילא דבני מחלא שיש שם הרבה עניים ואי אפשר ללאת די חובת מולא ונדא זה אמר הרחבה, כוונתו בזה שידך הוא רחבה ומספיקה לכל אדם, (ב"ר):

ברצונך הגיה דנו ה' אלהינו

שלא תהא צרה ויגון ביום מנוחתינו, לכאורה יש להצטוק למה פדשו שלא תהא וכו' ביום מנוחתנו דמבטע בליקד הימים אין קפידא, והגדלה ע"פ שכתב עיר וקדוש בעל אורח זוט'ל בצפוק (במח' לא) כי שעת ימים עסה ה' שהע"ת לא עסה כי אם שעת ימים וכו' ברא אח' יום הכהן ועל ידי קדושת הכהן נבדלים טוב ורואים

מח' אל המושל שעת ימים וכן הוא כל ימי מולא, נמלא הכהן הוא דרש'י לכל השנה ימי המעסה, וכוונתו אם יש ח'ו אחת הדרן דקה מן הדקה בשורש הנה ניכר הענין אחר כך בהשתלשלת השנים, וכן הוא בכל המאמץ המדברים ופאנים מדברים מינן הענין להכיל, מה שאין ק כשהגדלה והדריכה הוא בשלימות ז'אום הענפים מושלמים, וכוונתו לפי זה הוא טעם מנחתנו ביום המנוחה, שלא תהא וכו' ביום מנוחתנו וכו' שיש המעסה (שהיא שורש לכל

ובבבא לשיר המנוחה לדרך השתלשלת שולא מן בעיני המאמץ על מזה המך שיוון לו רשות לבנים אל המקום הקדוש שיהקב'ו שם אנשים הדולים לבקש דבר מהמך, (ג) ובכוננם שם לדרך השתלשלת שיתנו לו רשות לחסור הנקבה ליד המך, ואח"כ יעקד לו דברים אחרים, (ה) כי לפעמים כשהמנים בקבה להמך יטח הכהן ולא יטעם טלוז כלל, ולכן לדרך מן ומחלה שהמך יקרא בקבה, (ג) ואם כבר קרא המך, לפעמים הוא נו'ל דבר עור רעון המך ויכול להיות נענש כל בקשתו ובלים לא יפיק שאלתו, ואח

לשבת רצה וה' ליצנו וה'ה
אלהינו במצותך

ובמצות יום השביעי השבת
הגדול והקדוש ה'ה כי יום זה
גדול וקדוש הוא לפניך לשבת
בו ולקנות בו באהבה במצות
רצונך וברצונך הנית לנו וה'ה
אלהינו שלא תהא צרה ויגון
ואנחה ביום מנוחתנו והראנו
י' אלהינו בנחמת ציון עירך
ובבנין ירושלים עיר קדשך
כי אתה הוא בעל השוועות
ובעל הנחמות:

אלהינו ואלי אבותינו
יעלה ויבא ויגיע
ויראה וירצה וישמע ויפקד